

Arrest

nr. 135 901 van 7 januari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Canadese nationaliteit te zijn, op 1 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 22 mei 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De bestreden beslissing werd aan verzoekster ter kennis gebracht op 31 juli 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 september 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2014.

Gehoord het verslag van de rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat Mr. B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 maart 2013 werd er voor verzoekster een aankomstverklaring opgesteld.

Op 7 mei 2013 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als echtgenote van de heer S. O. (bijlage 19*ter*). Zij legde een huwelijksakte voor en

werd verzocht om ten laatste op 6 augustus 2013 bewijzen van bestaansmiddelen van haar Belgische echtgenoot, een geregistreerd huurcontract en een bewijs van ziekteverzekering over te maken.

Op 6 augustus 2013 maakte verzoekster de volgende documenten over:

- gezinssamenstelling
- bewijs ziekteverzekering
- aanslagbiljet ouders betreffende inkomsten 2011
- verklaringen van de vader van verzoeksters partner
- bewijs zelfstandig helper zonder melding van inkomsten
- handelshuurovereenkomst
- huurovereenkomst.

Op 28 oktober 2013 nam verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 18 december 2013 diende verzoekster een tweede aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als echtgenoot van de heer S. O. (bijlage 19ter). Zij legde een huwelijksakte, een bewijs ziektekostenverzekering, een handelshuurovereenkomst en een huurovereenkomst voor. Zij werd verzocht om ten laatste op 17 maart 2014 bewijzen over te leggen aangaande de bestaansmiddelen van haar echtgenoot.

Op 27 februari 2014 maakte verzoekster de volgende documenten over:

- attest zenito bewijs van aansluiting van verzoeksters echtgenoot bij het sociaal statuut van zelfstandigen
- rekeninguittreksels Belfius op naam van verzoekster en haar partner met vermelding "storting van BE [...] S. N. loon september oktober november O." van 3.900,00 euro op 17 december 2013, van 2100 euro in december 2013 onder vermelding "loon december 2013" en van 3000 euro onder vermelding "loon januari en februari O." in februari 2014
- vier kwartaalbijdragen van 683,54 euro voor het jaar 2013 voor het sociaal verzekeringsfonds
- rekeninguittreksels op naam van verzoekster en haar partner met stortingen van 1.500 euro door S. N. in augustus en september 2013, van 1.320 euro in mei 2013 gericht ten aanzien van verzoekster, en van 700 euro in september 2013, van 500 euro in november '13. Deze stortingen zijn zonder vermelding.

Op 22 mei 2014 nam verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.12.2013 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- *attesten kwartaalbijdrage sociale zekerheid en attest sociaal verzekeringsfonds: uit deze attesten blijkt enkel dat de referentiepersoon het sociaal statuut der zelfstandigen heeft en per kwartaal € 683,54 moet betalen aan het sociaal verzekeringsfonds. Echter geven deze documenten geen informatie over de inkomsten van de Belgische referentiepersoon.*

- *rekeninguittreksels vanaf 15.05.2013 t.e.m. 04.11.2013 van de Belg en betrokkene zelf: Hieruit blijkt dat de Belgische onderdaan op variabele tijdstippen geld gestort krijgt van zijn vader. De reden van deze stortingen zijn niet af te leiden uit deze rekeninguittreksels. Hierdoor is niet geweten of deze inkomsten al dan niet stabiel en regelmatig zijn zoals hierboven gesteld.*

- rekeninguittreksels van 17.12.2013 en 02.01.2014: uit deze rekeninguittreksels blijkt dat de vader van de Belgische onderdaan eens € 3 900,00 en € 2 100,00 gestort heeft. Deze stortingen gaan vergezeld van de mededeling "loon september, oktober, november O." en "loon december 2013". Echter aangezien er van deze bedragen geen bewijzen zijn kunnen we niet achterhalen of deze inkomsten effectief uit beroepsactiviteiten voort komen. Bovendien worden deze inkomsten niet op regelmatige basis gestort waardoor blijkt dat deze inkomsten niet stabiel en regelmatig zijn zoals hierboven gesteld. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het verblijf wordt geweigerd aan betrokkene en het Al dient te worden ingetrokken. Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

In haar tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging. Zij voeren eveneens een manifeste beoordelingsfout aan.

Zij adstrueert haar tweede middel als volgt:

"Dat volgens verweerder verzoekster geenszins op een afdoende manier heeft aangetoond over "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen" te beschikken.

1.2

Dat verzoekster evenwel in het bezit is van duidelijke bewijsstukken (attesten kwartaalbijdrage sociale zekerheid, attest sociaal verzekeringsfonds en rekeninguittreksels) waaruit blijkt dat haar echtgenoot minstens over een gemiddeld maandinkomen van 1.500,00 euro beschikt. Dat immers uit de door verzoekster neergelegde rekeninguittreksels blijkt dat haar echtgenoot maandelijks een loon van gemiddeld minimum 1500 euro door zijn vader, N. S., eigenaar van het restaurant P. te De Panne, wordt gestort. Dat geenszins verweerder op een afdoende manier motiveert waarom deze maandelijkse stortingen van loon niet kunnen beschouwd worden als "stabiele en regelmatige inkomsten". Dat minstens verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, verzoekster opnieuw uit te nodigen alsnog bijkomende bewijsstukken, die aantonen dat haar echtgenoot, Belg, over "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen" beschikt, neer te leggen. Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de hoorplicht, zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht nu verweerder in elk geval heeft nagelaten verzoekster uit te nodigen bijkomende bewijsstukken aangaande de inkomsten van haar echtgenoot neer te leggen. Dat de bestreden beslissing met onvoldoende zorg werd genomen. Dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, een grondig onderzoek uit te voeren en verzoekster uit te nodigen bijkomende bewijsstukken neer te leggen.

1.3

Dat evenwel krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet zou voldaan zijn, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen.

Dat nergens blijkt uit de motieven dat de behoefteanalyse door verweerder op een afdoende manier werd uitgevoerd.

De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid Vw.

Dat verzoekster opnieuw opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoekster en haar echtgenoot, hen te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande hun maandelijkse onkosten voor hun huishouden (en aangaande hun volledige inkomsten) neer te leggen.

Geenszins werd verzoekster uitgenodigd bewijzen aangaande de maandelijkse uitgaven voor hun huishouden neer te leggen.

Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoeftenanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoeksters echtgenoot niet over voldoende stabiel en regelmatig bestaansmiddelen beschikt.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht

en van verzoeksters rechten van verdediging. Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen."

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

In het derde onderdeel van het tweede middel betoogt verzoekster dat overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verweerder een behoefteanalyse had moeten doen indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40ter niet zou voldaan zijn. Zij stipt aan dat de bestreden beslissing geen verwijzing naar het voornoemde wetsartikel bevat en dat nergens uit de motieven blijkt dat die analyse van de behoeften werd uitgevoerd. Ze vervolgt dat zij en haar echtgenoot op geen enkele wijze werden uitgenodigd stukken aangaande hun onkosten of uitgaven voor hun huishouden neer te leggen. Ze concludeert bijgevolg tot een schending van de motiveringsplicht en artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

De motiverings- en zorgvuldigheidsplicht worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, met name artikel 40ter, tweede lid en artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert.

Artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden."

Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster als bewijs van de regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen van haar Belgische echtgenoot de volgende documenten heeft voorgelegd:

- attest zenito bewijs van aansluiting van verzoeksters echtgenoot bij het sociaal statuut van zelfstandigen
- rekeninguittreksels Belfius op naam van verzoekster en haar partner met vermelding "storting van BE [...] S. N. loon september oktober november O." van 3.900,00 euro op 17 december 2013, van 2100 euro in december 2013 onder vermelding "loon december 2013" en van 3000 euro onder vermelding "loon januari en februari O." in februari 2014
- vier kwartaalbijdragen van 683,54 euro voor het jaar 2013 voor het sociaal verzekeringsfonds
- rekeninguittreksels op naam van verzoekster en haar partner met stortingen van 1.500 euro door S. N. in augustus en september 2013, van 1.320 euro in mei 2013 gericht ten aanzien van verzoekster, en van 700 euro in september 2013, van 500 euro in november '13. Deze stortingen zijn zonder vermelding.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet de Belgische referentiepersoon over een stabiel, toereikend en regelmatig inkomen moet beschikken waarbij wordt rekening gehouden met de aard en regelmatigheid. De Raad stelt vast dat de inkomsten die verzoeksters echtgenoot heeft voorgelegd als loon niet maandelijks worden gestort en het bedrag ook sterk varieert. Van de overige stortingen zonder duiding in de rekeninguittreksels van de vader van de Belgische referentiepersoon kan inderdaad de reden niet worden afgeleid. De wet vereist geenszins, zoals verweerder ten onrechte aanvoert in de bestreden beslissing en in de nota, dat deze bestaansmiddelen "effectief uit beroepsactiviteiten voortkomen", aangezien deze stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ook andere, niet bij wet uitgesloten, vormen kunnen aannemen. Toch kan de Raad *in casu* begrijpen dat verweerder vraagtekens plaatst bij de stabiliteit en de regelmatigheid ervan.

Verzoekster voert echter geheel terecht aan dat een aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch kan worden geweigerd indien niet zou voldaan zijn aan de in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet opgenomen voorwaarde betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient in dergelijk geval te worden onderzocht door verweerder welke bestaansmiddelen de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De behoefteanalyse dient te gebeuren wanneer er bestaansmiddelen werden bewezen die in aanmerking kunnen worden genomen (bijgevolg niet de bestaansmiddelen die worden vermeld in artikel 40ter, lid 2, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet), maar die niet voldoen aan de in artikel 40ter, tweede lid gestelde voorwaarden inzake stabiliteit en regelmatigheid.

Verzoekster kan worden gevolgd in haar stelling dat hierover niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, aangezien nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een behoefteanalyse heeft uitgevoerd.

Verweerder merkt in de nota aangaande het aspect van de achterwege gebleven behoefteanalyse op dat het in de eerste plaats aan verzoekster zelf toekwam om conform haar zorgvuldigheidsplicht de gevraagde documenten en bewijs van voldoende en regelmatige bestaansmiddelen voor te leggen. De Raad kan enkel vaststellen dat dit argument niet dienstig wordt opgeworpen in de nota, nu verzoekster via de gemeente De Panne aan haar zorgvuldigheidsplicht heeft voldaan en verscheidene stukken heeft voorgelegd teneinde de bestaansmiddelen van haar echtgenoot aan te tonen. Nu verzoekster aan haar zorgvuldigheidsplicht had voldaan, behoorde het wel degelijk tot de zorgvuldigheidsplicht van verweerder op grond van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet stappen te zetten teneinde zich bijkomende stukken te doen overleggen om te bepalen welke bestaansmiddelen betrokkenen nodig hebben om in hun behoefte te voorzien. Waar verweerder stelt dat uit het administratief dossier zou blijken dat hij een onderzoek heeft verricht naar de actualiteit en relevantie van de informatie aangaande de bestaansmiddelen, om tot de conclusie te komen dat niet kan worden afgeleid of de inkomsten uit beroepsactiviteiten voortkomen, meent de Raad in eerste instantie dat dit onderzoek geen uitstaans heeft met de behoefteanalyse die diende te gebeuren nadat verweerder meent te moeten vaststellen dat niet aan de vereiste van regelmatige en stabiele bestaansmiddelen is voldaan. In tweede instantie herhaalt de Raad dat de Vreemdelingenwet geenszins vereist dat die inkomsten effectief uit beroepsactiviteiten zouden moeten voortkomen.

De Raad kan verzoekster bijgevolg volgen in haar aangevoerde schending van de motiveringsplicht in het licht van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet noch een motivering inzake de bestaansmiddelen die de referentiepersoon en zijn familieleden nodig hebben om in hun eigen behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Eveneens aanvaardt de Raad de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel nu noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder is overgegaan tot enig onderzoek in het kader van de behoeftanalyse.

Dit onderdeel van het tweede middel is gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel alsook van het eerste en derde middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoekster zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 22 mei 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES